

ВІДЬМА НАВЧЕНА

Містичний детектив-трилер

Глава 1

Київ, 4 червня 2006 року

У кабінеті керівника слідчої групи Василя Бойка засідання тривало вже з півгодини. Що довше, після доповідей підлеглих, вони розмірковували про недавні події, то менш зрозумілою ставала справа з пострілами в центрі Києва, на вулиці Великій Васильківській.

— Ну, чому ці журналюги знають більше, ніж ми? — запитання майора міліції Бойка було радше риторичним, аніж адресоване колегам, які сиділи в невеликому кабінеті. Купа газет на столі в майора унаочнювала роботу журналістів. — Кожна друга міська газета сьогодні висуває свою версію замаху, а всі разом ці репортажі з місця подій складаються у доволі цікаву картину... А ви? Про що дізналися ви?

— Телевізійники, газетярі, всі журналісти — просто тріпачі, — невдоволено пробубонів слідчий Сергій Зеленський. — Навигадують... Василю Петровичу! Ну, як могла людина після кількох прицільних пострілів кілера встати й піти геть? Підвестися, обтруситися, забути про влучення...

— Але водночас другого червня цього року, в понеділок, як у нас записано, була тяжко поранена дівчина-підліток, — похмуро мовив Бойко, — і вона таки стікала кров'ю.

— Може, й не було ніякої дівчини? — наполягав Зеленський.

— Не було?! По-перше, — почав перераховувати Бойко, — кров на асфальті. По-друге, свідчення кількох людей — про поранену дівчину. Вона впала після другого пострілу і лежала просто на дорозі. Утворився страшний автомобільний затор. Кілька водіїв вийшли з машин, але коли вони наблизилися до худорлявої, з чорним волоссям дівчинки (так її описують усі), та несподівано підвелася, водночас витираючи кров з обличчя... А потім перейшла на інший бік вулиці — до Пасажу на Васильківській. Адже всі авто стояли, і вона могла вільно перетнути дорогу. Я правильно переповідаю, Григоровичу?

— Так точно, — підтвердив літній чоловік, старший слідчий Іван Луцик. — Достовірно встановлено, що кілер стріляв із вікна чоловічого туалету в кінотеатрі "Київ". Там крайня кабінка вбиральні має не заґратоване, вільне вікно, яке виходить просто на Велику Васильківську. Ідеальне місце для стрільця! В цьому кінотеатрі квитки перевіряють безпосередньо перед входом до глядацької зали. Отже, кілер міг спокійно зайти до кінотеатру, пройти в туалет до потрібної йому кабінки, зібрати зброю, вибрати мішень і стріляти! Ми зараз встановлюємо — за знайденими трьома гільзами, — якою саме гвинтівкою він користувався...

— Але виникає питання, — втрутився в розмову лейтенант Ігор Опанасенко, — в кого стріляв кілер?

— Тобто? — не зрозумів Зеленський. — Якщо вірити свідкам, їхній історії про вбиту і воскреслу дівчинку...

— Але в ту дівчину влучила друга куля, з другого пострілу. Так кажуть свідки, — вів далі Опанасенко. — А перша і третя кулі потрапили в автомобіль підприємця Олексія Трача. Гадаю, що саме він і був мішенню для кілера.

— Я цього не виключаю, — зауважив Бойко. — Але Трач заяви не писав, замах на себе виключає, і сказав, що його автомобіль, який стояв у заторі на дорозі, ушкоджений незначно. Лише двома кулями, бачте!

Трач дав свідчення, сенс яких зводився до того, що кулі, які влучили в задню частину автомобіля, були призначені для когось іншого.

— Але він таки був на задньому сидінні автомобіля, — примружився Луцик. — Поблизу від тих куль...

— А ви вже дізналися, чим займається цей Трач? — поцікавився Бойко.

— У нього багатoproфільний бізнес, — доповів Сергій Зеленський. — Продаж оргтехніки, він намагається розширити свою участь як регіональний дилер у продажу засобів захисту рослин виробництва іноземних фірм, займається фармацевтикою, якимись біотехнологіями...

— Біотехнологіями? — здивувався Бойко.

— Ну, принаймні так він себе "позиціонує", як прийнято казати в бізнесі, — пояснив Зеленський. — Його фірмі навіть належить якась лабораторія на вулиці Булаховського. А поруч із нею — склад для отих "засобів захисту рослин".

— Казна що! — розсердився Бойко. — Знову товчемо воду в ступі! За всіма ознаками, замах мав бути на Трача як на підприємця. З кимось посварився, комусь щось не дав... А пораненою виявляється якась дівчинка. Смертельно пораненою! І вона зникає. Трач від усього відхрещується, кілера, звичайно, і слід проках. Фотопортрет на стрільця, цього чортового "Вільгельма Теля" чи як його? — "Робіна Гуда" ми не здатні зробити... Коротше кажучи, допоможіть, люди добрі, столичній міліції — хто чим може!

— Василю Петровичу, не горячкуй... — примирливо сказав Луцик. — Хлопці зараз намагаються з'ясувати особу дівчини. Можливо, вона була в кінотеатрі, її могли запам'ятати касирка, білетерка... Вийшла після кіна й... потрапила у таку халепу. Паралельно перевіряємо всі лікарні,

поліклініки, травмопункти — чи не зверталася до них подібна дівчина, сама чи разом із кимось. Водночас Опанасенко й Зеленський розробляють і того Трача, — що він там хімічить зі своїми хімікатами, які в нього стосунки з друзями-суперниками, з податковою... Ну, і взагалі... До речі, хлопці-рихтувальники з авторемонтної фірми "Буше" вже знайшли й віддали нам обидві кулі, які влучили в "мерс" бізнесмена...

— Це вже більш-менш... — зітхнув Бойко. — А все одно, бозна що відбулося: постріли є, а кілера нема й потерпілих... теж немає? Що сказати? До роботи!

Глава 2

Волинська область, 30 квітня 2006 року

У забутому Богом волинському селі, в крайній хаті під лісом, у ніч на перше травня помирала стара. Напівпорожнє село було сумним видовищем: дехто подався на заробітки, чимало стареньких відійшли в кращий світ... А зараз настав час піти й бабці.

Крім молоденької вродливої племінниці Оксани, яка сиділа коло її ліжка, біля баби Палажки нікого не було. Стара примудрилася посваритися з усіма, щоправда, нечисленними родичами, знайомими, сусідами... Лише Оксана чомусь жаліла навісну, буркотливу і гнівливу бабу.

— Скоро вже, — неначе сама до себе, мовила стара, лежачи горілиць і тяжко дихаючи.

— Ви ще одужаєте, бабо, — втішала її племінниця.

— Ні, — стогнала та. — Не буде мені ані одужання зараз, ані прощення на тім світі.

Блимала лампочка, рухалися убогою хатиною якісь тіні, а пучки зілля, що висіли замість образів у кутку, неначе ворушилися.

Старій ставало гірше. Вона стогнала, намагалася повернутися на рипучому ліжку. Потім почала скреготіти зубами, дико витріщати очі. Долаючи страшні судоми, баба проказала хрипким голосом:

— Оксано! Підійди ближче! Крім тебе, нема нікого... кому б я могла... Я маю передати... Легше мені буде...

— Ні! — відступила подалі перелякана Оксана.

— Підійди! — неначе шипіла стара.

А на горищі в цей час щось гупало, кахикало, рипіло...

Коли племінниця несміливо наблизилася до ліжка, стара несподівано спритно вхопила її за руку. Дівчина злякалась, хотіла вирватися, та не змогла. Рука Палажки нагадувала лещата.

І звідки взялася така сила у старій? Баба тим часом, дивлячись на племінницю безумними червоними очима, щось говорила. Слів неможливо було розібрати. Невдовзі це белькотіння перейшло в несамовите виття. Племінниця разом із бабою кричала — від жаху, щосили смикаючи руку. Проте так і не змогла вирватися.

Ураз виття урвалося. Баба затихла, померла. Шум на горищі також припинився.

Дівчина нарешті вивільнила руку і тепер, плачучи, сиділа на підлозі. Потроху заспокоївшись, Оксана звела очі, глянула на бабу і жахнулася — на ліжку лежала справжня мертва відьма — з пазурами замість нігтів, з іклами, які стирчали із заюшеного кров'ю рота.

Оксана вибігла з хати, обіперлася об дерево, її нудило. Вона не втрималася і почала тяжко й довго блювати.

Геть змучена, нарешті витерла рота і раптом голосно і злісно розсміялася, блиснувши своїми чорними очима.

Глава 3

Волинська область 2 травня 2006 року

На похорон Палажки людей зійшлося мало. Кілька старих бабів і дідів з потворними обличчями, двійко п'яничок, яким кортіло "прикластися" на поминках, та гарний юнак років двадцяти двох — двадцяти трьох.

— Нарешті Господь забрав Палажку, — гомоніли баби, дивлячись на похорон.

— Бути в пеклі старій відьмі.

— І не кажіть. І досі страшно згадувати її очі.

— Може, Маріїн малий перестане заїкуватись? Як зурочила вона його, так ото й досі...

— Дасть Бог...

— А батюшка не відспівував...

— Спаси й оборони нас...

— А що то за хлопець?

— Та новий же вчитель біології і географії. Каже: "Піду на похорон, бо хоч небіжчицю і не знав, та племінниця її, Оксана, — чудова учениця, має школу з медаллю закінчити"...

— Не знає, що то за потвора в труні лежить. А то не пішов би.

— Та молодь нині ані в Бога, ані в чорта... Тим паче — городський...

...На Палажчиній могилі поставили великого дерев'яного хреста. Але до ранку він невідомо куди зник...

Глава 4

Волинська область, місяць по тому

У сільському клубі гуляла молодь: один-єдиний нечисленний клас закінчив школу. Всі вже були трохи п'яні, веселі.

— Вітаю вас із закінченням школи! Хай вам щастить у житті! — говорив молодий учитель вчорашнім школярам. — Ну, а тепер будемо танцювати!

Учитель Андрій Георгійович танцювати любив і вмів. Танцював він залюбки з усіма випускницями — і, звичайно, з Оксаною.

— Де ви, Андрію Георгійовичу, так гарно танцювати навчилися? — кокетувала Оксана, коли вони нарешті відійшли вбік трохи відпочити.

— О! Були добрі наставниці! — усміхнувся Андрій. — Оксано, прошу, звертайся до мене просто на ім'я — Андрій. Адже школа вже позаду.

— Гаразд, — швидко погодилася Оксана.

— Що думаєш тепер робити? — пильно дивився на дівчину Андрій.

— Хочу спробувати в медичний вступити, до Києва поїду, — швидко відповіла Оксана. — Цього року, а може, наступного... Краще, мабуть, якийсь стаж перед медуніверситетом мати...

— Молодець! — підтримав її вчитель. — Звичайно, туди важко вступити, але ж у тебе медаль. Я теж хочу повернутися до батьків у Київ...

— Може, вийдемо на повітря? Тут накурили... — запропонувала Оксана.

— Ходімо!

Чудовий літній вечір оповив мальовниче село. Оксана й Андрій і самі не помітили, як дійшли до річки, розмовляючи дорогою про все на світі. Потім вони довго цілувалися і не могли натішитися губами одне одного...

Глава 5

Волинська область, 20 серпня 2006 року

Гожого дня Оксана і Андрій грали весілля. Вирішили робити його в селі, в якому вони й покохали одне одного... Батьки Андрія теж приїхали сюди з Києва. Все село співало, сміялося, вітало юне подружжя... Молоді й не дуже молоді танцювали під гучну музику, що виривалася з потужних колонок. "Карашо, всьо будет карашо!", — щосили запевняла всіх Верка Сердючка. Батьки Андрія — Георгій Іванович і Ніна Петрівна кривилися, слухаючи вигуки естрадної "звезди"...

Відбувши належні ритуали, молодята відчули, що втомилися... Нарешті, пізно ввечері, всі розійшлися по домівках. Мати й тато Андрія

ночували в нових родичів — батьків Оксани, але вже завтра повертатися додому, до Києва. А молоді лишилися самі в хаті, де мешкав учитель.

* * *

...Андрій поривався до Оксани, цілував її, а вона напівжартома уникала його, сміялася:

— Почекай трохи. Я хоч постіль поправлю...

— Таких дівчат, як ти, я ще не зустрічав.

— Кажи не по-книжному. Що ж там, у столиці, гірші?

— Просто не такі, — переконано мовив Андрій.

— Лягай, я за хвилинку... — мовила Оксана і вийшла з кімнати.

Андрій роздягнувся й пірнув під ковдру. Він усміхнувся, заплющив очі й почав чекати. А Оксана в передпокої дістала з великої сумки кілька пучків якогось зілля, уважно оглянула їх, вибрала три, кинула до пластикового пакета, плюнула у згорток. Потім, щоб не було видно зілля в напівпрозорому пакеті, загорнула його ще й у білу ганчірочку.

Повернулася до кімнати. Андрій закохано дивився на неї. А Оксана, усміхаючись чоловікові, прилягла на ліжко й непомітно заховала згорток під його подушку...

Юнак палко обіймав її... Але несподівано, після довгого цілунку, відкинувся на подушку і міцно заснув.

Оксана дивилася на Андрія своїми глибокими чорними очима і несамовито реготала. Потім схилилася йому до грудей, прокусила шкіру і

почала смоктати кров. Андрій стогнав уві сні, проте не прокидався. Напившись, Оксана витерла рота і подалася на вулицю.

Вона йшла, поглядаючи на тоненький серпик молодого місяця... Обличчя її часом корчилося в потворних гримасах.

Дівчина прямувала до Палажчиної хатини. Дорогою вона підбрала обгорілу хворостину, відламала з одного кінця кілька обвуглених шматочків, швидко обернулася довкола себе і намалювала вуглинкою на лівій долоні якийсь знак. Після цього вже поспіхом пішла вулицею, кидаючи крихке вугілля до кожного двору, що траплявся їй дорогою.

...Оксана прокралася в передостанню садибу перед хатою відьми. Підійшла тихенько до хліву, зайшла всередину і поклала ліву руку корові між роги. Та опустила голову і пішла геть, у відчинену Оксаною хвіртку. Побігла по вулиці — все швидше, швидше, аж поки не впала і, жалібно мукаючи, сконала.

Тим часом Оксана була вже біля нечистої хати. Вона відімкнула двері, увійшла всередину. Там запалила дві свічки і заходилася щось шукати.

А в цей час хтось схлипував, шурхотів і ховався по темних кутках... На горищі гупало й хихотіло...

Оксана відкинула ковдру на бабиному ліжку. Під нею мляво ворухився клубок чорних змії.

Дівчина прикрила гаддя ковдрою і продовжувала шукати. Нарешті знайшла великий уламок дзеркала. Узяла його, дістала і якийсь із бабиних слоївків, що тьмяно виблискував поміж інших на столі. Спритно вихлюпнула рідину з банки на поверхню старого дзеркала в темній рамі, яке стояло тут же, на столі. Поверхня великого люстра почала дивно мінитися. Оксана поставила перед настільним дзеркалом дві свічки, сіла за стіл і спрямувала знайдений уламок люстра так, щоб той відбивався

разом зі свічками у великому дзеркалі. В тому утворився нескінченний коридор, вглиб якого й вдивлялася Оксана.

Аж ось із глибин старого дзеркала з'явилося мерехтливе видиво: образ померлої старої відьми. Вона показувала Оксані якусь велику фотографію, судомно тримаючи зображення в руці.

Дівчина озирнулася. Точнісінько така ж фотографія висіла на стіні позад неї. Оксана поклала уламок люстра на стіл і зняла фото зі стіни. На ньому великий гурт односельців Оксани старанно позував під транспарантом з написом: "Хай живе 70-та річниця Великого Жовтня!" Очі багатьох увічнених людей було кимось вирізано з фотографії. Оксана усміхнулася, взяла голку і почала проколювати очі зображеним людям — тим, хто ще мав їх на фото...

— А тобі, Миколо Петровичу, — отак! — вигукнула вона і встромила голку в горло серйозному дядькові в краватці.

На той час згаданий Оксаною Микола Петрович, відомий у селі майстер з ремонту будь-якої техніки, саме вечеряв зі своєю сім'єю. Несподівано він закашлявся, почервонів від задухи... і впав головою в тарілку з борщем. Жінка кинулася до нього, але він був уже мертвий.

* * *

Оксана у відьомській хаті варила щось у невеликому казані. Час від часу вона заглядала до грубезної чорної книги, яка лежала перед нею, й додавала до казана різні зела.

Коли вариво було готове, вона роздяглася, відлила трохи рідини в тарілку, намастилася ї, прихопивши книгу, вийшла геть.

...Хата з гуркотом завалилася і пішла під землю. Чорна яма, що утворилася на місці споруди, поволі заповнилася водою...

* * *

Підійшовши, немов підлетівши до хати чоловіка — а відтепер і своєї, — Оксана швиденько увійшла в дім і залізла до Андрія в ліжко, під ковдру. Надходив ранок. Оксана пестила і цілувала Андрія, а той, ще сонний, нічого не розуміючи, дивився на неї.

— О, який ти! Це була наша найкраща ніч! — щебетала Оксана.

— Чомусь я не пам'ятаю нічого... — розгублено мовив той.

— Ти просто забагато випив! П'яничка! Любий мій п'яничка! Золото ти моє! — усміхалася дівчина.

Андрій морщив лоба, але згадати нічого не міг...

Глава 6

Київ, 11 травня 2008 року

Приятель Олексія Трача, його тезка, підприємець Олексій Каневський сидів у кафе "Ярослава" і розглядав малюнки на стінах. Невідомий художник зобразив стародавній Київ так, як уявляв і бачив на картинах інших митців. До химерних Золотих воріт художник замість могутнього оборонного валу, високої фортечної стіни, притулив якийсь дерев'яний паркан... А на фресці-картині загального вигляду стародавнього міста, яким воно було, поглядаючи з лівого берега Дніпра — умілець зобразив кілька невідомих архітекторам і науковцям храмів.

Каневський невдоволено пхикнув і вирішив зосередитися на вивченні меню. Все одно Трач, який наполегливо просив друга прийти в цей демократичний заклад, запізнювався. Зрештою, Олексій Каневський вирішив не ризикувати і замовив звичайні деруни зі сметаною. Удатний

бізнесмен і добрий інтуїтивіст, Каневський не помилився. Проста страва виявилася напрочуд смачною.

Коли він, щиро плямкаючи, доїдав другий дерун, до кафе швидким кроком увійшов Трач.

— Вибачай, що запізнився, — перепросив Трач. — Ці затори на дорогах... Жах. Час Київраду розігнати, а міського голову вислати на острів Ельба, як Наполеона...

— Привіт! — спокійно перервав промову приятеля Каневський. — Не нервуй, нам сіра речовина мозку ще знадобиться. Поясни мені — чому ми в "Ярославі"? Здається, в місті є й більш пристойні заклади...

— Просто тут, я гадаю, безпечніше говорити... — неголосно відповів Трач і одразу ж покликав офіціанта: — Володю, мені теж дерунів, будь ласка!

— Що за конспірація, старий? — спохмурнів Каневський. Водночас він намагався бути іронічним. — Невже все так серйозно? На тебе наїхали? Податкова? "Братва"?

— Ні, справа досить незвичайна, — підбираючи слова, говорив Трач, витираючи піт із лоба. — Ось послухай... І порадь, як знайти потрібну людину. В тебе ж знайомі є скрізь і всюди...

Олексій Трач розповідав, пояснював, по-акторському зображував усе, що його турбувало, все-все, що сталося з ним останнім часом. Він намагався довести другові: йому конче потрібна допомога, і допомога незвичайна.

Каневський слухав тезку уважно, але обличчя його ставало все більш похмурим. Він дивися на Трача, який нервував, плутався в поясненнях і

водночас просив, вимагав, благав... Олексієві Каневському те, що він почув від приятеля, вкрай не сподобалося.

— Якби на твоєму місці був хтось інший, — тяжко сопів Каневський, — я б уже здав його ментам, чесно.

— Я розумію, — в розпачі відповів Трач. — Але ж у мене просто безвихідна ситуація!

— Це маячня якась, а не ситуація! — сердився Каневський. — Ну, не може такого бути! Просто дурний американський фільм, ось що це. Із тобою, видатним бізнесменом і мисливцем, у головній ролі.

— Проте все, розказане мною — правда, — втомлено мовив Трач. — І вихід лише один, страшний вихід. Якщо ти можеш вигадати щось краще — скажи.

— Поки що не знаю, — Каневський говорив уже більш спокійно. — Звичайно, кінці є... Можна знайти людину, так би мовити... Зрештою, на те всі ті бандюгани, "авторитети" й існують, аби ось у таких ситуаціях... Але ти розумієш, що може бути, якщо на тебе вийде ментура?

— Ще б пак, — схилив голову Трач.

— Я так зрозумів, — несподівано про щось подумав Каневський, — ти знаєш цього офіціанта, а він — тебе?

— Так, а що? — не зрозумів Трач.

— Ми засвітилися вже, йолопе, — роздратовано зауважив Каневський. — Це дуже, дуже фігово. Якби я знав... Ми б зустрілися в мене на дачі, десь за містом. Слухай, нас відтепер не повинні бачити разом! І телефонні дзвінки... Ти зрозумів? Купи новий термінал, картку. Потім, після всього, викинеш усю ту байдю десь у болото. Заколотник

хрінів... Я піду, а ти посидь тут ще деякий час і поглядай на годинник. Наче чекаєш на когось по-справжньому. Наша зустріч була випадковою, андестенд?

— Йєс, андестенд, — напружився Трач.

— Тоді — бай! — кинув Каневський. — Зателефонуєш мені з якогось "лівого" стаціонарного телефону на мій стаціонарний робочий і продиктуєш мені номер свого нового мобільного телефону. Тільки номер! Жодного слова!

— О-кей! — спробував усміхнутися Трач.

— Чао, Робін Гуде! — і Каневський швидко вийшов на вулицю.

Глава 7

Волинська область, зима 2007 року

Дні, тижні життя з Оксаною минули для Андрія швидко. Він ніяк не міг збагнути: чи любить його насправді молода дружина? Часом вона якось дивно поглядала на нього, неначе вивчала екзотичну комаху. Так, саме комахою іноді відчував себе юнак поруч із загадковою, днями балакучою, або ж навпаки, мовчазною і ще вродливішою в мовчанні Оксаною. Вона то пестила його, пригортала до себе, то поводитися мало не байдуже, не звертала жодної уваги.

...Узимку першого подружнього року життя Андрій почувався зле, часом і геть погано. Він часто хворів, а лікар, до якого звертався, жодного діагнозу поставити не міг.

Одного ранку Андрій повільно, задихаючись, ішов до школи. Насилу здолавши кілька сходинок на ґанку будинку, він пройшов довгим коридором, заглянув до вчительської кімнати, а потім попрямував до

класу, де на нього вже мали чекати школярі. Виявилося, що в класній кімнаті учнів зовсім небагато.

— Чого це вас так мало? — запитав він, дивлячись на дітей хворими, стомленими очами, під якими були синці.

— Хворіє багато хто! Півкласу слабих! — відповідали діти.

— А Петрик Мельник — осліп! — додав рудий хлопчик.

— Баба моя кажуть, — додала інша дівчинка, — що то відьма в селі з'явилася. Скотину псує, людей зурочує.

— Облиште ці казки, — втомлено проказав Андрій. — Які ще відьми? Не треба вірити в...

Тут голос йому урвався, вчитель захитався і впав. З носа в нього ринула яскраво-червона кров. Андрій втратив свідомість. У класі зчинився галас, кілька учнів кинулися по допомогу.

* * *

Андрій хворів усю зиму.

— Швидше б літо настало. Повертаймося до Києва, до моїх батьків, — говорив він Оксані, яка давала йому пити щось гаряче. — Ти повинна нарешті поступити до медуніверситету, та й мені вдома буде краще... Друзі вже й роботу підшукали. Фірма мого доброго приятеля займається біотехнологіями. Спробую згадати все, чому мене вчили. Досить сидіти в селі. Нічого тут не висидиш!

Андрій віднедавна різко змінив своє ставлення до пасторального оточення, яким він ще нещодавно захоплювався, романтично

сприймаючи тутешні краєвиди, людей, свіже повітря і взагалі "натуральне" життя подалі від потворної сучасної цивілізації, міської суєти і загазованого повітря.

— Так, їдьмо до Києва! — погоджувалася Оксана.

За кілька днів Андрієві — за допомогою Оксани — ледь вдалося притлумити скандал у школі: керівництво аж ніяк не бажало відпустити вчителя за кілька місяців до закінчення навчального року. Як не дивно, дружина Андрія змогла переконати директора школи. Що саме недавня випускниця, вродливиця й медалістка говорила тому поважному чоловікові — невідомо, але директор видав наказ про звільнення молодого вчителя "в зв'язку зі станом здоров'я і сімейними обставинами".

Глава 8

Київ, 3 березня 2007 року

Із залізничного вокзалу Андрій і Оксана їхали до батьків хлопця на таксі. Автівка просувалася бульваром Шевченка, повз Володимирський собор... Поблизу храму рухалися дуже повільно, адже транспорту було багато. Таксі з пасажирами наближалось до собору, і що ближчала церковна споруда, то гірше ставало Оксані. Її судомило, м'язи боліли, і вона, щоб не закричати, кусала губи.

Аж тут таксі зупинилося серед потоку машин — вони потрапили до справжнього затору.

Оксану почало корчити. Вона звивалася і пускала з рота густу зелену піну.

— Що з тобою?! — в розпачі вигукнув Андрій.

— Епілепсія? — злякався таксист. — Тримайте її за голову, а то заб'ється.

Оксана з ненавистю позирала на сяючі золоті хрести собору й ледь змогла прохрипіти:

— Швидше звідси!

...Нарешті вони доїхали до будинку, в якому жили батьки Андрія.

— Тобі легше? — запитував юнак.

— Так, — силувано посміхнулася Оксана і звернулася до таксиста. — Дякуємо вам, що довезли... і щасливої вам дороги.

— Бувайте, — махнув рукою той.

Таксист поїхав. А за двадцять хвилин його машину було вщент розбито "КРАЗом" на одному з перехресть. Вантажівка намагалася "проскочити" на жовте світло...

* * *

Андрій з Оксаною піднялися ліфтом до квартири батьків юнака, подзвонили у двері. У відповідь почувся несамовитий гавкіт.

— Це Альфа, — усміхнувся Андрій.

— Доброго дня! З приїздом! Заходьте! — вітали Оксану і Андрія Георгій Іванович і Ніна Петрівна.

— Здрастуйте, — усміхнулася Оксана.

Альфа — дворняга з виразними ознаками добермана — люто гавкала на дівчину, піднімаючи сторч шерсть на загривку.

— Альфо! — дивувався Андрій. — Своїх не впізнаєш?

— Це вона радіє! — намагався пом'якшити неприємне становище Георгій Іванович.

Оксана нахилилася, простягнула руку до собаки. Той почав злякано скавучати, задкуючи від руки. Та все ж Оксані вдалося погладити Альфу.

— Це буде ваша кімната, — показував батько, — а ми спатимемо там, в іншій. Відпочиньте трохи, і до столу! Ніна Петрівна стільки всякої смакоти наготувала!

Усі пішли, не оглядаючись, до великої кімнати. А собака вже лежав біля вхідних дверей мертвий.

Глава 9

Київ, початок вересня 2007 року

Минуло літо. Оксана дивним чином, майже не нидіючи над підручниками, особливо не готуючись, легко вступила до медуніверситету, на "бюджет".

Батьки Андрія за цей час якось швидко постаріли, змарніли на очах. Вони почали хворіти, жаліючись синові й невістці на своє здоров'я, на саме життя... Та й сам Андрій усе не одужував.

Якось уранці Андрій збирався на роботу, на фірму, а Оксана — до інституту.

— Скільки у тебе сьогодні пар? — на ходу запитав Андрій у неї. — Може, заїхати за тобою?

— Ми в анатомці, — ухиляючись від прямої відповіді, кинула Оксана.

* * *

На фірмі "Локус" працювало всього дев'ятеро осіб, не рахуючи засновника й голови — Олексія Трача, "шефа", як його коротко і незлобиво називали колеги. "Кістяк" невеликого колективу складали четверо добрих знайомих: біохімік Сашко, "майбутній лавреат Нобелівської премії", як наголошували всі, хто його знав; молекулярний біолог Андрій, химерний і своєрідний за вчинками і характером (він, працюючи в селі вчителем, знайшов чарівну за вродою і надзвичайно молоду дружину Оксану, на вигляд просто дівчинку-підлітка); фізико-хімік Володя — мовчазний і несподівано гострий на язик; і Людмила, генетик, начитана і спостережлива дівчина. Всі вони закінчували університет із різницею в один-два роки. І Олексій Трач, коли в нього завелися грошенята, достатні для здійснення деяких давніх ідей, зібрав у себе на фірмі цих молодих людей, які, на його думку, разом із ним мали б здійснити прорив у тих напрямках науки й медицини, над якими й працювала приватна лабораторія. Так, прорив і відкриття, які принесуть не лише славу, але й гроші. Багато грошей! А Олексій умів досягати мети, яку він ставив перед собою.

Сьогодні Трач приїхав до фірми, в якій і містилася науково-дослідна лабораторія, особливо натхненний. З Брюсселя надійшла відповідь на заявку науковця і бізнесмена: Олексій тримав у руках остаточне листове підтвердження того, що структури Євросоюзу надали його фірмі грант на дослідження і розробки в надзвичайно важливій для людей сфері охорони здоров'я — проблеми довголіття і навіть омолодження організму людини.

Суть запатентованої розробки Олексія Трача і його колективу полягала ось у чому.

Уже доволі давно було відомо, що так звана "середземноморська дієта", а більш точно — харчування певними продуктами, популярними у країнах Середземномор'я, надзвичайно знижує в людей Південної Європи кількість захворювань на серцево-судинні хвороби. Пошуки вчених привели до відкриття "фактору Х", який оздоровлює і навіть омолоджує організм людини. Ним виявилася одна речовина, що міститься в кісточках ягід винограду. Вся проблема використання цієї речовини полягала у вилученні її з отих кісточок. І хоча після виробництва соків і вин залишалося багато такого бажаного матеріалу для хіміків і фармацевтів як виноградівичавки, дістати у великих кількостях заповітну речовину було складно. Та й коштувала вона недешево.

Наукова розробка приватної лабораторії Олексія Трача полягала саме у відкритті зовсім нового способу вилучення чудодійної речовини з виноградного матеріалу. Кілька місяців спостережень за людьми різного віку, яки приймали препарат, названий "Амброс", довели, що пацієнти перестають хворіти, а деякі з них вилікувалися від давнених хвороб. До того ж, у всіх цих людей спостерігалось швидке омолодження організму. Відтак виникла потреба у великих коштах, аби налагодити власне виробництво чудового препарату. І ось Олексій отримав потрібні гроші — як допомогу однієї з підкомісій Євросоюзу — в рамках програм грантів для розвитку біотехнологій в Україні.

Того дня натхненний Трач увійшов до лабораторії.

— Привіт! Танцюйте всі! — мало не вигукував Олексій. — Лист із Брюсселя!

— Ну?! — світило біохімії Олександр Миколайович, або ж Сашко — для своїх, напружено тримав руки в кишенях білого халату.

— Так чи ні? Кажи, не тягни! — усміхалася Людмила, дивлячись на переможний вираз обличчя Олексія.

— Йєссссс! — закричав Трач.

І тут навіть змарнілий Андрій і мовчун Володя почали підстрибувати від радості. Всі обіймалися й вітали одне одного з перемогою.

— Тепер справа піде! — очі в Олексія блищали. — Закінчуємо апробації, розширюємо виробництво... і наш "Амброс" даруватиме жінкам і чоловікам вічну молодість, здоров'я, а нам до того ж — і гроші!

— А якщо нам вдасться вийти на ринки Європи і Америки... — замислено мовив Сашко.

— Ну, тоді вже всій світовій фармацевтиці буде команда: "Ховайся!", — іронічно зауважив Володя.

— Акції нашої фірми будуть дорожчі за які-небудь "майкрософтівські"! — уже мріяв Олексій.

— Ой, не кажи "гоп!", наш улюблений шефе, — зітхнула Людмила. — Ти уявляєш, скільки ще треба здолати сходинок бюрократії й конкурентів на цьому шляху? Он китайці вже штампують якийсь "напій вічної молодості" невідомо з чого...

— Все я чудово уявляю, і навіть краще, ніж ви, — став руки в боки Олексій. — Не ображайтеся за ці слова, але ви — науковці, а я — самотній воїн на бізнесовому полі...

— Слухай, воїне, — звернувся до нього Андрій. — Давай хоч до якогось генделика зараз вийдемо. Бо вже обід, а на самій каві весь день не попрацюєш...

— Усіх пригощаю піцою! — урочисто мовив Трач. — Шампанське і омари — трохи згодом, як зведемося на ноги. Уперед!

Глава 10

Київ, середина вересня 2007 року

Того дня в анатомічному театрі студенти, і серед них Оксана, мали розтинали трупи.

— Давай сюди, — почувся голос із-за дверей. — Хай спробують. І та мала студентка, скільки їй років? Нехай привчається бачити всяке-різне, ха-ха-ха!

На каталці до приміщення ввезли маленьке тільце, вкрите простирадлом.

— Дитина, два роки. Обварилася окропом, — пояснив високий чоловік, один із викладачів, лікар-патологоанатом.

Оксана підійшла до маленького тіла, озирнулася. Двоє студентів біля сусіднього столу продовжували робити своє... Лікар вийшов. Дівчина витягла з кишені халата баночку, підставила під дитячу руку, спритно різнула скальпелем по венах... Кров текла повільно, неохоче, тож Оксана допомагала, натискаючи пальцями на судини маленької синюватої руки.

Набравши майже повну баночку крові, Оксана закрила її кришкою і поклала до кишені.

Однокурсниця Оксани, Віра, побачила, як подруга ховає посудину. Дівчата зустрілися очима: здивовано-розгублений погляд Віри і підозрілий — Оксани.

— Навіщо тобі кров? — запитала ошелешена Віра.

— Я тобі потім розповім, — поспішно говорила Оксана. — Це такий старовинний народний засіб від однієї хвороби... Родич нездужає... А... ти вже йтимеш додому? Я на тебе зачекаю.

...Додому подруги йшли пішки, і як завжди — разом. Гомоніли про те, про се...

— Ой, Вірко! У тебе часом носовичка немає? — спохопилася раптом Оксана. — Забула свій...

— На, візьми, — Віра дістала хусточку.

Оксана подякувала, підійшла до дзеркальної вітрини магазину, начебто вдивляючись у своє відображення, витерла носовичком кутики рота, склала його зворотнім боком і віддала Вірі.

Дівчата пройшли ще трохи.

— Ну, що ж, тобі — ліворуч, мені — праворуч, — мовила Віра.

— Цілуй свого малого! — усміхнулася Оксана. — Прощавай!

— Бувай! — і Віра поспішила далі.

Однак на розі чомусь не помітила трамваю, що саме повертав, і ступила просто під нього...

* * *

Удома Оксана зачинилася у ванній. Налила кров з баночки в глибоку тарілку. Дістала фотографію Георгія Івановича і опустила в темну рідину. Після цього вмочила свій палець у кров, облизала його і розсміялася.

Григорій Іванович саме повертався з роботи. Ліфт не працював, і чоловік мусив іти сходами пішки. На півдорозі зупинився, задихаючись, у голові йому запаморочилося, він зблід, схопився рукою за голову і впав...

Глава 11

Київ, 6 червня 2008 року

До невеликого кабінету майора Василя Бойка постукав і тут-таки, не чекаючи відповіді, зазирнув Ігор Опанасенко, один із членів слідчої бригади.

— Заходь, заходь, — озвався Бойко. — Мені вже телефонували з приводу результатів балістичної експертизи. Приніс "бамагу"?

— Так точно, приніс! — простягнув папірця, підписаного експертами, Опанасенко.

— І що? — пробігши очами висновок, запитав майор. — Ти коли-небудь стикався чи чув, щоб у набоях кулі були зі срібла?

— Ні, — чесно відповів Ігор.

— Отож бо й воно... — зітхнув Бойко.

— Але експертиза підтверджує, що стріляли з вікна кінотеатру, — Опанасенко хотів зачепитися в розмові за щось більш зрозуміле.

— Це ми й так знаємо, — за гільзами з туалету... — міркував про щось Бойко. — Слухай, Ігорю, а ти дивився фільм "Ван Гелсінг"?

— Бачив, — в Опанасенка округлилися очі. — Мій малий дивився якось... і я з ним...

— Ось і я, завдяки не такому вже й малому синові-студенту, переглянув його, — Бойко креслив лінії на чистому аркуші паперу. — Здається, там із нечистою силою воюють за допомогою срібних куль, стріл і ще чогось?

— Наче так... — Ігор був украй здивований. — І що?..

— Та мені цікаво, що то за кілер, який робить на замовлення набої зі срібними кулями? І в кого він власне стріляє? В бізнесмена чи в дівчинку? Чи, може, ще в когось — третього?

— До речі, — Опанасенко дістав ще один папірець. — На виході з "Метрограду" — в бік Рогнідинської вулиці — третього червня, приблизно за добу після пострілів, знайшли мертву стару бомжиху. Спочатку думали — спить п'яна, але потім один із перехожих, лікар, побачив, що вона мертва...

— Не розумію, — знизав плечима Бойко. — На нас хочуть повісити розслідування смерті невідомої старої? Це ж наче не наша парафія.

— Так, але бабу було вбито, — Опанасенко нервово поправив волосся. — З її голови вилучили кулю. Зі срібла...

Бойко, замість щось сказати, вихопив з руки Ігоря ще один експертний висновок і почав уважно його читати. Майор геть спохмурнів і відклав папір убік.

— Так... — Бойко протер очі. — Сьогодні п'ятниця, всі нормальні люди вже їдуть рибалити, юшку варити, відпочивати... А в нас тут заварюється така каша... Ох, заварюється...

— Невже це третя, не знайдена досі куля? — невідомо в кого запитував Опанасенко. — Але ж усі свідки кажуть про поранену чорняву дівчинку... А не стару бабу!

— Але факти, як мене колись вчили, "уперта річ", — барабанив пальцями по столі майор. — Ось що, Ігорю. Луцик нехай ще раз опитає всіх зафіксованих свідків — хто там був, біля машини Трача. Зеленський хай поговорить з усіма співробітниками кінотеатру, які працювали в той день — касирки, білетерки, буфетниці, прибиральниці... І нехай покаже їм фотки Трача і цієї мертвої старої. Там уже нехай трохи підрихтують її зображення, ну, щоб люди не лякалися... Втім, я сам зараз Луцику й Зеленському передзвону. А ти поговори з шофером Трача, — так, упритул, — може, той щось згадає. Для нас важливі найменші подробиці. Й ще раз "мерс" оглянь. Машину, звісно, вже замацали всі, але хтозна, раптом щось знайдеться... А я потрушу цього бізнесмена. Відчуваю, він ще не все нам сказав... У понеділок, о п'ятнадцять нуль-нуль, збираємося в мене з новими фактами, ідеями, версіями...

Глава 12

Київ, листопад 2007 року

Минуло сорок днів по смерті Григорія Івановича. Ніна Петрівна саме повернулася з церкви, де ставила свічку за упокій. Жінка зайшла до квартири, втомлено сіла на канапу. І раптом чи не вперше звернула увагу на глибокі чорні очі невістки. Ніна Петрівна почала пильно вдивлятися в розширені зіниці Оксани, яка у відповідь холодно позирала на свекруху.

— Я, здається, зрозуміла, — схвильовано заговорила літня жінка. — Відтоді, як ти з'явилася в нашій сім'ї, нас переслідують нещастя! Григорій

Іванович помер, Андрій весь час нездужає, ходить нездоровий... Я також кепсько себе почуваю... Навіть Альфа здохла!

— Та ви що? — занервувала Оксана. — Це лише ваші вигадки!

— Я знаю такі випадки! Може, ти — відьма?! — геть рознервувалася Ніна Петрівна.

— У такому віці — й розуму нема! Кажете якісь дурниці! — зашипіла Оксана.

— Ти лиха людина, я відчуваю! — схвильовано говорила свекруха.

Розлючена Оксана кинулася до Андрієвої кімнати. Там вона знайшла м'ячика для гри в пінг-понг, намалювала на ньому фломастером якісь знаки і розкрутила його на столі, немов дзиґу. М'ячик обертався довкола своєї осі, крутився, а Оксана уважно слідкувала за ним.

Ніна Петрівна в цей час пішла на кухню, мало не автоматично виконуючи звичні дії. Вона підійшла до газової плити, запалила вогонь, хотіла було поставити на неї каструлю з водою... Але жінці стало млосно, вона якось дивно почала крутитися на місці й тяжко впала...

Глава 13

Київ, 1 березня 2008 року

Як завжди вранці, Андрій поспішав на роботу. Квапливо допиваючи каву, він глянув на дружину й раптом усвідомив, що час неначе й не торкнувся її: вигляд у неї був такий же, як і тоді, коли він уперше звернув увагу на уважну ученицю. Серйозну, але жваву, з вогником у чорних очах, натхненну, таку принадну, п'ятнадцятилітню... Андрій відверто милувався Оксаною. Та, піймавши його погляд, кокетливо опустила очі, ледь усміхнулася кутиками вуст... Чоловік згадав, що хотів сказати.

— Оксано, шеф веде нас на екскурсію до лаврських печер: каже, що на місці пояснить принципи "давніх біотехнологій", як він висловлюється, — Андрій, кажучи про роботу, завжди ставав жвавим і енергійним. — Рациональне харчування і молитви лаврських ченців — своєрідні медитації, — на думку нашого улюбленого шефа, сприяли довголіттю тих людей і нетлінності їхніх тіл після смерті... Є на що подивитися й над чим подумати. Ходімо з нами, якщо хочеш...

— На жаль, я не зможу... — думки Оксани були десь далеко, а запрошення Андрія було їй вочевидь нецікавим. — У нас лабораторні роботи... Мабуть, триватимуть довго... Та й не люблю я всякої попівщини...

— Ну, тоді до вечора! — стримуючи розчарування, мовив Андрій.

У Лаврі екскурсовод вів гурт відвідувачів до печер: Андрій не слухав його, а уважно, наче вперше, дивився на храми, бані соборів...

У печерах всі мимоволі припинили, поводитися стримано, тихо. Розглядали залишки фресок на стінах, сліди графіті... На одному з поворотів рух валки екскурсантів уповільнився. Андрій зупинився, озирнувся і несподівано побачив бліде зображення на стіні: молодий чоловік, який чимось обкурює дівчину, виганяючи таким чином з неї потворного біса. Обличчя хлопця на фресці було разюче подібне до Андрієвого, а дівчини — до Оксаниного. Андрій вражено, майже з жахом розглядав зображення.

— Не може бути!.. — прошепотів він.

Потім звернув увагу на ледь помітний напис: "...ізгнаніє... Товит... 6...".

Тут усі рушили далі, й Андрій змушений був іти за прочанами й відвідувачами.

...Додому повернувся рано. Ходив по квартирі, дивився на жалобні портрети батьків. Потім неначе щось згадав, знайшов у книжковій шафі Біблію, почав гортати. Нарешті розкрив на Книзі Товит, главі шостій, і прочитав: "Коли увійдеш ти до шлюбної кімнати, візьми курильницю, поклади до неї серце і печінку риби і обкури, і демон відчує запах і підеть і не повернеться ніколи".

Андрій сів, похмуро подивився у вікно. Потім заховав Біблію і сказав сам до себе:

— Треба з кимось порадитися.

Глава 14

Київ, 10 березня 2008 року

Сумний, блідий і вочевидь нездоровий Андрій розмовляв на роботі, в лабораторії, з колегою Людмилою, якій він, поза всяким сумнівом, подобався.

— А що лікарі кажуть? — запитувала молода жінка.

— Людмилу, ну що вони скажуть? У мене ж нічого не болить, все наче гаразд, а почуваюся недобре.

— А ти п'єш "Амброс", як усі ми? — про щось подумала Людмила. — І справді, чудовий препарат — не лише тому, що це наша власна розробка...

— П'ю звичайно... — кивнув Андрій. — Але, вочевидь, він не діє на мене так, як на інших.

— Слухай, Андрію, а чи не сходити тобі до ворожки?

— Ворожки? — здивувався молодий чоловік.

— Так. Ти не переймайся — всі зараз ходять, — поспішила заспокоїти його Людмила. — В мене є знайома бабця, вона бачить усе! Розповідає людині, як є і як буде. Всю її долю. Просто диво! Дати адресу?

— Гм! Давай, — Андрій вагався, але відкинув сумніви. — Спробую заради цікавості.

— Візьмеш із собою, як будеш іти, паляницю і білу хустку, — по-діловому напучувала його Людмила. — Не забудь!

Глава 15

Київ, 13 Березня 2008 року

Андрій довго їхав якимись манівцями, відриваючись від керма автомобіля лише тоді, коли необхідно було швидко звіритися з мапою міста. Нарешті на далекій околиці він за номером будинку й описами Людмили впізнав потрібну будівлю.

...І ось Андрій уже стукає у двері будиночка.

— Ти від кого? — долинуло без привітання запитання бабці з-за дверей.

— Від Людмили... Дмитрівни! — голосно відповів Андрій.

Баба відчинила.

— Заходь!

— Здрастуйте!

— Приніс усе? — бабця пильно вдивлялася в обличчя хлопця. — Сідай біля столу.

— Ось, — Андрій подав хліб і хустину.

— Нічого мені не кажи, — наказала стара. — Я тобі сама все розповім.

Хліб баба заховала, а хустину розстелила на столі й висипала на неї купу темних сухих бобів. Не поспішаючи, вона розклала їх на дев'ять купок у три ряди. Почала уважно вивчати кожную купку. Про щось думала, ворушила губами. Потім глянула на Андрія:

— Тепер покажи мені руки.

Андрій простягнув руки до ворожки, баба узяла їх у свої, заплющила очі й зосередилася.

— Всі твої біди й негаразди — від близької тобі людини, якоїсь чорноокої жінки.

— У мене, крім дружини, тепер нікого немає... — спантеличено сказав Андрій.

— Якщо нікого іншого з близьких не маєш... — пробурмотіла баба і додала: — Коли вона буде міцно спати, уважно оглянь її тіло. На ньому має бути знак, число антихриста, бо вона відьма. Раджу тобі розлучитися з нею, вигнати з дому... Перевір також, чи нема в тебе під подушкою або серед твоїх речей, десь у шафі, якогось згортка чи пучки зілля... Якщо знайдеш — викинь у вікно і тричі сплюнь. Ось тобі свячена вода і хрестик. Носи його завжди... Тепер іди...

— Боже, — задихнувся Андрій, — невже Оксана...

Дорога додому була тяжкою, як ніколи. На одному з перехресть Андрій, стривожений, виведений з рівноваги словами ворожки, мало не збив пішохода. Жахнувшись і вислухавши від літнього чоловіка все, що той думає про водіїв, особливо молодих, Андрій далі вів автомобіль не так швидко і дуже уважно.

* * *

До квартири Андрій увійшов похмурий.

— Чому невеселий? — пригорнулася до нього Оксана.

— Так... Утомився на роботі, — промимрив той.

— Ходімо вечеряти? — Оксана вдивлялася в очі Андрія, немов намагалася розгадати якусь загадку.

— Добре, погодився Андрій, хоча їсти йому особливо й не хотілося.

Вони сіли до столу на кухні, й Андрій почав потроху жувати запропоновану їжу, навіть не звертаючи уваги, що ж саме він їсть. Оксана навпаки — їла жваво, із задоволенням. Потім підійшла до Андрія, почала обіймати його і цілувати.

— Може, підемо, відпочинемо... — грала очима Оксана.

Андрій спочатку неохоче, але потім з усе більшою жагою теж цілував її... Вони зайшли до себе в кімнату, поспіхом роздягнися і впали в ліжко. Андрій спромігся намацати під своєю подушкою якийсь згорток. Він зумів непомітно витягти його, прикривши руку рушником, і сказав:

— Я зараз повернуся, тільки води вип'ю, — і пішов на кухню.

На кухні Андрій швидко розгорнув сувій, побачив якісь трави в ньому... Хутко викинув пакунок просто у квартиру, тричі сплюнув і повернувся до Оксани.

...За якусь годину вона вже лежала горілиць і спала. Андрій почувався страшенно втомленим. Він полежав трохи, а тоді заходився уважно оглядати тіло дружини. Нарешті під лівою пахвою він побачив неначе складені з густо посаджених родимок крихітні цифри: 666. Андрій схилився над Оксаною, щоб придивитися до числа... Несподівано Оксана рвучко піднялася і вчепилася зубами збоку за горло Андрія. Відьма прокусила шкіру, вену, і почала смоктати кров.

Андрій стогнав, борсався, але ніяк не міг відштовхнути жінку, відірвати її залізні руки від своєї шиї.

Борючись, вони впали з ліжка, і тут Андрій нарешті зміг вислизнути зі смертельних обіймів Оксани. Кров з його шиї текла ручаями, та все ж він спромігся відскочити, вийняти з портфеля, що стояв у кутку кімнати, банку зі свяченою водою і хрест. Залитий кров'ю, він підвівся, вмочив хрест у свячену воду і почав кропити Оксану. Та несамовито кричала і корчилася, здригаючись від води, і диким поглядом дивилася на хрест.

Андрій потроху підходив усе ближче до Оксани... Та, розуміючи, що для неї зараз може статися щось фатальне, нелюдським зусиллям спромоглася простягнути руку під ліжко і витягла старовинну книгу, ту, що належала колись бабі Палажці... Оксана розгорнула грубий том, неначе захищаючись від Андрія, і трохи підняла книгу вгору, прикриваючи свої очі.

Розкрита книга немов засліпила Андрія. Він похитнувся, впав, свячена вода розлилася по паркету, а хрестик вислизнув з його руки. Оксана між тим умить опанувала себе. Вона накрила книгою в темній оправі хрестик, зробивши його невидимим для себе й Андрія, висипала на розливу воду землю з горщика для квітів і кинулася до свого чоловіка. Андрій не встиг

підвестися, як Оксана вже сиділа на ньому, роз'ятрюючи заподіяну нею ж рану на шії. Довгим чорним язиком вона просто вилизувала кров, що струменіла з прокушеної вени, і не дозволяла таким чином їй згорнутися. Андрій поволі знесилювався, затихав, втрачаючи кров... Він хотів щось сказати Оксані, але вже не міг. Молода відьма теж ледь втримувалася на чоловікові. Лише переконавшись, що він уже нерухомий — живий чи мертвий — вона знесилено зіслизнула з тіла Андрія і, ледь дихаючи, простяглася поруч.

Трохи полежавши, Оксана змогла звестися на рівні. Вона з жалем дивилася на тіло чоловіка, яке потроху втрачало ознаки живого: колір шкіри змінювався, кінцівки неприродно простяглися... Оксана знову присіла — але вже поруч із мертвим Андрієм, — глянула на нього і тихо, але нестримно, гірко заплакала.

Глава 16

Київ, 10 червня 2008 року

Олексій Трач сидів, розгублений, на розхитаному стільці, за столом, навпроти Василя Бойка. Збоку, під стіною, не зводячи з Трача очей, в кабінеті майора також сидів Іван Луцик. Через прискіпливий погляд Івана Григоровича, його тяжке мовчання Олексій дедалі більше нервував, відчуючи з кожною хвилиною все нові й нові нерівності сидіння клятого жорсткого стільця.

— Ось кулі, знайдені у вашому пошкодженому "мерседесі", — не поспішаючи говорив Бойко. — Знаєте, що це за метал?

— Ні, — глухо відповів Трач. — Я не хімік і не експерт.

— Ну... Не прибідняйтеся: ви хоча б трохи хімік, якщо ваша лабораторія займається новими, перспективними ліками, біотехнологіями та іншими чудесами. А кулі дуже цікаві, до речі, — майор покрутив у

руках прозорий пакетик із двома деформованими кулями. — Це срібло; точніше — сплав із значною частиною срібла. Я таких куль у набоях зроду не бачив, навіть уявити не міг, що такі існують... Неймовірно, правда ж?

— До чого це мені? — Олексій намагався говорити спокійно. — Ви ж розслідуєте справу, це ваша робота.

— Авжеж, — погодився Бойко. — Ми й запросили вас для бесіди, аби ви дещо нам пояснили.

— Я? — начебто здивувався Трач. — Маю пояснити? Я вам розповів усе, що знав...

— Тоді розкажіть нам, будь ласка, що ви робили в кінотеатрі "Київ" другого червня 2008 року під час пострілів по вашій машині й по перехожих із вікна того ж таки кінотеатру?

Бізнесмен напружено мовчав. Він відчув, як його долоні стали мокрими, а обличчя зашарілося.

— Не мучтеся, — спокійно порадив йому майор. — Я розумію — правду казати не хочеться, а брехати тяжко. Спрошу своє прохання: вас за фотографією впізнала буфетниця, яка працює на другому поверсі кінотеатру. Саме на цьому поверсі вхід до туалету... Упізнав вас і її колега, який у той день також працював. Якщо хочете, влаштуємо вам зустріч із ними в цьому кабінеті, аби розставити всі крапки над "і". То, може, щось розкажете нам?

— Я був у своїй машині, сидів на задньому сидінні... — почав був розповідати Олексій.

— Так, вірю, — кивнув Бойко. — Але це було спочатку, перед пострілами. А ось коли автомобіль марки "мерседес", номерні знаки... Ви ж знаєте номери своєї машини? Так от, коли "мерс" міцно, як й інші

автомобілі, став у заторі на Великій Васильківській, просто біля кінотеатру, ви вийшли з своєї машини і пішли... Кіно дивитися? Чи як?

— Знаєте, чому вас запам'ятали буфетники, продавці — чоловік і жінка? — втрутився в розмову Луцик. — Ви дуже нервували, майже як зараз... Весь час оглядалися. І до того ж швидко, по-діловому, пройшли до туалетної кімнати з доволі великим згортком у руках. Якось не пасують такі згортки звичайному обивателеві, що прийшов подивитися фільм...

— А де ви переховуєте зброю, з якої стріляли? — поцікавився майор. — Може, ви її вже викинули в якесь болото? Ви зробили колосальну помилку, помилку дилетанта, забравши гвинтівку, з якої стріляли, із собою. Професійні кілери "скидають" зброю на місці злочину, щоб у міліції не було "зачіпки" до них... А ви — забули про такий прийом? Чи це була дуже дорога, позичена зброя? Може, це гвинтівка когось із ваших друзів? Олексія Каневського, скажімо? "Прокол", справжній "прокол"... Поки ви тут перебуватимете як затриманий, ми обшукаємо і вашу квартиру, і дачу, й офіс... Так само, як і всі можливі схованки зброї у Каневського... В межах, закону, звичайно. Але прокуратура стовідсотково надасть нам санкції на обшуки... У свою машину ви стріляли для алібі, це зрозуміло. Але навіщо було стріляти в дитину, в дівчинку? Це й була ваша ціль? Чи хтось інший?

— То була зовсім не дівчинка! — не витримав Олексій. — То справжня відьма! Справжня, без лапок!

— Тобто ви зізнаєтеся в замаху на життя людини? — поспішив уточнити Луцик.

— Слухайте, — втомлено мовив Трач. — Я зараз вам усе розповім. Сподіваюся, ви зрозумієте... Утім, мені вже майже байдуже. Сил у мене більше немає...

Олексій почав розповідати. Працівники карного розшуку уважно його слухали, фіксуючи все, сказане підприємцем. Проте що далі, то більш неймовірною видавалася Трачева історія...

Глава 17

Київ, 23 березня 2008 року

В офісі фірми Олексія Трача у вечірній час, крім нього і молодої вдови Оксани, нікого не було.

— Не думав, що ми говоритимемо про серйозні речі всього за якихось десять днів по смерті Андрія, — Олексій ледь стримував хвилювання. — Хто б міг уявити, що він так... несподівано піде з життя... Це страшно, це в голові не вкладається. Тепер я розумію слово "втрата" — для друзів, для вас, його дружини, для науки, для фірми, зрештою...

— Так, ти маєш рацію, Олексію... Ми ж спілкуємося на "ти", якщо я не помиляюся? — Оксана прискіпливо дивилася у вічі Трачеві.

— Звісно... — погодився той, хоча і не міг з упевненістю сказати, чи пам'ятає, як саме він звертався до цієї надзвичайно вродливої, якоїсь неземної у своїй красі дівчинки. Так, саме дівчинки, бо більше п'ятнадцяти-шістнадцяти років їй би ніхто не дав...

— Я не прийшла б до твого кабінету, не зустрілася б із тобою так офіційно... — вела між тим Оксана. — Але те, що Андрій розповів перед такою несподіваною, раптовою смертю...

Оксана заплакала, не в змозі опанувати себе. Олексій підійшов до неї, сам надзвичайно схвилюваний, і простягнув дівчині кілька паперових хусточок. Оксана глянула на них і мимоволі здригнулася. Але вона швидко опанувала себе і продовжувала говорити.

— Те, що перед своїм... своїм... кінцем сказав мені Андрій, — Оксана намагалася говорити твердо, — видалося мені надзвичайно важливим для його і твоєї роботи, для вашої фірми. Власне, по суті, то був заповіт мого чоловіка...

— І що ж сказав Андрій? — Олексієві ця розмова давалася нелегко. Перед його очима і досі стояло неприродно бліде обличчя Андрія, яким воно запам'яталося під час похорону. — Це стосується еліксиру?

— Так, — підтвердила його здогад Оксана. — Він розповідав мені про "Амброс".

— І що ж він казав? — насторожився Трач.

— Казав, що з вашою "чудодійною" рідиною виникли великі проблеми, — криво посміхаючись, заявила Оксана.

— Вибач, давай по-порядку, — Олексієві дуже не сподобалася посмішка Оксани. — В чому ж ці проблеми полягають?

— Андрій запевняв мене в тому, що переконався: препарат "Амброс" і справді викликає оздоровлення й омолодження організму людини...

— Але... — перебив її Трач.

— Справді, є одне "але", — вела далі Оксана. — В Андрія накопичувалися докази того, що час так званого омолодження організму, його зовнішнього нестаріння досить швидко змінюється, причому раптово, на стрімку руйнацію організму і, зрештою, смерть.

— Це неправда! — вигукнув Олексій. — Андрій... Він був чудовим дослідником... Проте — химерною людиною. Він помилився. Жодного такого випадку не було! Клінічні дослідження і висновки європейських експертів...

— Можливо, поки що смертельних випадків і не було! — обірвала його Оксана. — Але незабаром будуть! І ти, чуєш — саме ти відповідатимеш за смерті людей.

— Ти брешеш! — раптом неначе щось зрозумів Олексій. — Жодних таких висновків не було і ніяких досліджень Андрій не проводив! Він би мені сказав про можливі небезпеки відразу!

— Я брешу?! — Оксана впритул підійшла до Олексія, торкаючись його своїм тілом, і наказала: — Ану, глянь мені у вічі!

Оксана пильно вдивлялася в сіро-блакитні очі Трача своїми чорними очима. Той не міг відвести погляду від її бездонних зіниць. Так тривало кілька секунд... хвилину... Нарешті Олексій безпорадно опустився на крісло біля свого столу.

— Чого, чого ти хочеш? — мляво запитав він у дівчини.

— Я хочу працювати у твоїй лабораторії замість Андрія, — твердо сказала Оксана. — Чим я буду займатися — не повинно обходити ні тебе, ні інших. Зрозумів?

— Добре, — схиливши голову, погодився Олексій. — Хай буде по-твоєму.

— Отак краще, пане бізнесмене! — Оксана презирливо дивилася на морально розчавленого чоловіка. — Навзаєм обіцяю, що нікому не скажу про можливі побічні ефекти вашого чудодійного зілля.

У відповідь Трач тільки махнув рукою: мовляв, домовилися.

Олексій не розумів, що з ним коїться: розум йому підказував зовсім інші слова й дії, а сам він робив те, чого бажала ця маленька чорнява

жінка, на вигляд — підліток із антрацитово-чорними очима, безодню яких лише іноді приховував тьмянний, "олійний" полиск на їхній поверхні.

Глава 18

Київ, квітень 2008 року

Володя, Людмила і Сашко були вкрай здивовані, коли Олексій представив їм нову співробітницю фірми "Локус", Оксану. Вона, за словами Треча, мала працювати в лабораторії за своєю, окремою темою. Безпосереднім керівником її в науково-дослідницькій роботі мав бути сам Олексій, а не Володя, який координував роботу інших. На німі запитання колег-підлеглих Олексій пояснив, що Оксана навчається в медичному університеті, і її фах, мовляв, потрібний фірмі саме зараз, після такої несподіваної смерті Андрія. І взагалі, вона надзвичайно талановита дівчина...

* * *

Оксана обрала місцем своєї роботи в лабораторії найдальшу, маленьку і незатишну кімнату, яку до неї ніхто не хотів займати. Зачинялася в ній і проводила якісь досліді, часто аж до глибокої ночі. Працівники лабораторії бачили, що дівчина щодня приносила з собою велику чорну книгу і, звіряючись із нею, змішувала в хімічних посудинах різнобарвні рідини. Цей, вочевидь, дуже цінний фоліант Оксана ніколи не залишала в своїй комірчині, завжди забирала з собою. Людмила, якій було цікаво знати все про всіх, так і не змогла жодного разу заглянути в ту книгу чи принаймні подивитися на обкладинку, аби прочитати назву.

Між тим із співробітниками фірми, точніше — з працівниками лабораторії, — почали коїтися дивні речі. Володя і Сашко марніли просто на очах. А Оксана, навпаки, за якийсь тиждень роботи, на подив тієї ж Людмили, просто розцвіла.

Молода жінка і до того мала вигляд дівчинки, а тепер її обличчя стало на подив матово-рожевим, без жодної зморшки, мов у дитини. Чорне волосся і очі блищали; навіть голос набув виразно дитячої дзвінкості й висоти.

* * *

Першим із науковців захворів веселий і контактний Сашко. Одного дня він подзвонив Володі, й сказав, що з ним коїться щось зле, проте лікарі допоки не змогли встановити точний діагноз.

Володимир розгубився: саме сьогодні вони мали розпочати серію дослідів, спрямованих на істотне поліпшення препарату "Амброс". Олексій Трач висловлював незрозумілу для Володі й Людмили тривогу з приводу можливих побічних ефектів "еліксиру молодості", як його називали в пресі. Чому їхній шеф раптом почав хвилюватися, він своїм підлеглим і колегам водночас так і не сказав. Але наполягав: "Амброс" має бути абсолютно безпечний в будь-якому розумінні. Тому й слід провести дослід на наявність можливих невиявлених домішок і продовжити випробовування щоденних гранично допустимих доз препарату на самих собі. Так! Адже всі співробітники фірми приймали власноруч створений засіб — хто перш за все для зміцнення здоров'я, хто для омолодження (Людмила і ще кілька жінок, не виключаючи й Оксану), а хто — і з подвійною метою.

І ось під час прийому чудодійного засобу Сашко тяжко захворів. Трач відразу ж згадав попередження Оксани, точніше — Андрія, передане їй і відтак — Олексієві. Хазяїн фірми нервував: адже будь-яка підозра щодо якості "Амбросу" означала в кращому разі кінець його бізнесу, а в гіршому... Про такий розвиток подій він не хотів і думати.

Людмилу ж історія з хворобою Сашка стривожила зовсім через інше. Вона виразно згадала, як марнів, як кепсько себе почував Андрій останні місяці перед своєю несподіваною смертю. Добре пам'ятала вона і те, як

хлопець ходив до ворожки. Жаль, що він чомусь не хотів розповісти Людмилі, що ж та бабця йому сказала... Андрій ухилявся від запитань своєї колеги, хоча саме вона й дала йому адресу ясновидиці... Людмила не могла пояснити, чому переконана, але вважала: причиною смерті Андрія, і відтепер — хвороби Сашка, була Оксана. Інтуїція підказувала Людмилі, що вродливиця не дарма працює ночами в своєму закапелку. Незрозумілим лишалось: чому така прискіплива і обережна людина як Олексій узяв молодичку без закінченої вищої освіти на роботу, ще й надав їй повну свободу дій? І що за книгу Оксана носить із собою на роботу і з роботи? Чому саме на дівчину так чудово діє "Амброс"?

Запитань у Людмили було більше ніж досить. Вона розуміла, що мусить діяти. Але як? І жінка не вигадала нічого кращого, ніж почати таємно слідкувати за Оксаною.

Невдовзі Людмила знала всі її традиційні шляхи з дому на роботу і з роботи додому; вона дізналася, які хімічні препарати, їхні компоненти, реактиви Оксана використовує у своїй роботі. Одного разу Людмила, попросивши Володю якось відволікти молоду дослідницю, взяла проби виготовлених нею дивних сполук. Тепер лишалось встановити, що то за готові суміші...

І головне — постаратися зазирнути до таємничої Оксаниної книги.

Така нагода трапилася за кілька днів. Олексій покликав Оксану до свого кабінету, і та хутко пішла до шефа. Про що вони говорили? Хтозна...

Але двері до своєї кімнати-лабораторії Оксана не замкнула. Людмила зорієнтувалася швидко: попросила Володю постояти біля дверей таємничої кімнати на випадок повернення Оксани, а сама зайшла до маленької лабораторії. Перше, що побачила Людмила — то була велика старовинна книга в чорній палітурці, що лежала розгорнута на

лабораторному столі, поодаль від колб, реторт і рідких та сипких речовин.

Розгорнуті сторінки книги були вкриті таємничими знаками. На берегах виднілися й затерті малюнки: ліворуч хлопець, разюче схожий на Андрія, неначе виганяв потворних бісів зі старої потворної відьми; а праворуч страшючих вигнаних бісів уже поціляв з мушкету бравий вояк у чудернацькому строї. Нижче хтось прималював схему набою із кулею. На саму кулю вказувала стрілочка і було написано: "Nota bene! Argentum!" "Запам'ятай добре! Срібло!", — прошепотіла-переклала Людмила.

Утім, весь текст на сторінках виявився написаним латинською мовою.

Латину Людмила пам'ятала з часів університету, де вона так не любила, до речі, вивчати мертву мову! Але ж... мова науки і, як бачимо, таємничих манускриптів має стати у пригоді! Людмила збагнула, як діяти. Вона вибігла з кімнати Оксани, кинула Володі, що стеріг вхід: "Я миттю!". І кинулася до своєї, сусідньої лабораторної кімнати. Там вона взяла цифровий фотоапарат, повернулася в лабораторію Оксани до чорної книги і швидко, розворот за розворотом, почала фотографувати її. Скільки часу вона фіксувала сторінки фоліанту, Людмила б не могла сказати, їй лишилося тільки сфотографувати обкладинку, але тут за прочиненими дверима кашлянув Володя. Це означало: він чує кроки. Хтось спускався з другого поверху, від кабінету Олексія.

Людмила прожогом вискочила з Оксаниної робітні, вхопивши за руку Володю. Той лише встиг прикрити двері таємничої лабораторії. Вони забігли до сусідньої кімнати і сіли за столи, неначе поринувши у роботу. Невдовзі в коридорі процокотіли підбори Оксаниних черевичків.

* * *

Кілька днів Людмила і Володя розбирали рецепти чудодійних варив, ліків, магічних мікстур, описаних в старовинній книзі. Дещо із написаного в ній було ледь зрозуміле: адже, скажімо, з перекладеної фрази "взяти півнігтя товченого вуса далматинського печерного дракона" — була зрозуміла хіба що кількість невідомого компоненту чарівного тунку.

Але найбільше колег вразили нотатки на берегах книжкових сторінок, написані рукою Оксани. Там значилося, наприклад: "Андрій. Виготовити..."... І далі йшов перелік трав, мінералів, рогів і копит, хутр і пір'я, що їх слід було взяти... Для чого?

Здається, відповідь на останнє запитання розкривалася тут-таки. Навпроти імені Андрія чорніла грубо намальована п'ятикутна зірка двома різками догори; навпроти рецепту й імені Сашка зірка була лише намічена. Так само невиразно була позначена зірка біля слова "Олексій". А навпроти імен "Володимир" і "Людмила" стояли лише незрозумілі криві лінії...

Володя і Люда не на жарт перелякалися, побачивши такі знаки біля написаних своїх імен та імен своїх товаришів — покійного Андрія і живих (поки що?!) Сашка й Олексія.

Зрозуміло було, що діяти слід негайно. Сумне завершення життя Андрія і хвороба Сашка не віщували нічого доброго. А враховуючи наполегливість Оксани з роботою в лабораторії, лихі події могли трапитися щохвилини.

І Людмила, і Володимир вирішили піти до Олексія. Слід було щось разом вирішувати, якось запобігти діям Оксани. Сумнівів у її злих намірах не лишалося...

Попри сподівання друзів, Олексій зустрів їх мало не вороже. Оксани в цей день зранку на роботі не було, й Володя з Людилою сподівалися поговорити з шефом відверто про всі останні події.

Розмова була тяжкою. Олексій доводив, що Оксана винайшла неймовірні за силою впливу на людину засоби оздоровлення й омолодження організму, і тепер перед фірмою, перед усіма ними відкриваються нові обрії.

Проте за час тривалої розмови, під впливом розкритих і проаналізованих фактів, невідпорно розв'язаних здогадок, а також через розумні висновки Володі й емоційну, гарячу промову Людмили, Олексій Трач почав дослухатися до тривожних слів своїх колег.

— Ось що я вам скажу, — несподівано підбив він підсумок розмови. — Я знаю, що Оксана — відьма...

— Лиха людина, — чи то додав, чи уточнив Володя.

— Та ні ж! — несподівано гаряче промовив Трач. — Я кажу в буквальному розумінні. Вона знається з нечистою силою!

— Я не хотіла про це говорити, — зітхнула Людмила. — Але покійний Андрій ходив до однієї баби-ворожки, яку я знаю...

— І що? — насторожився Трач.

— Я була в неї, — продовжила Людмила. — І з'ясувала, що вона сказала Андрієві під час його єдиного візиту...

— Ну, не тягни, — спохмурнів Володя. — Що ж вона казала?

— Ви люди прагматичні: науковець, бізнесмен... — почала Людмила. — Але хочете вірте, хочете — ні... Бабця викрила найближчу людину для Андрія як відьму. А Оксана, після смерті його батьків, залишилася єдиною близькою людиною нашого колеги...

— Смерть його батьків, яких я добре знав, — додав Володя, — теж досить дивна... І раптова. Ніяких невиліковних хвороб у них не було...

— Я з вами погоджуюсь, — Олексій, на великий подив своїх колег, мало не плакав. — Але бувають деякі обставини... Нездоланні обставини... Які примушують нас вчиняти не так, як ми того бажаємо.

— Я не розумію, — Людмила пильно дивилася на Олексія. — Ти що, підпав під її чари?

— Я?! — схаменувся Олексій. — Та її, навісну, я просто вб'ю!

— Припини! — перебив його Володя. — Вбивство — не розв'язання проблеми, і злочин до того ж... Треба йти в міліцію, в прокуратуру, чи куди там у таких випадках ідуть...

— І що?! — мало не закричав Олексій. — Що я там скажу?! Що є одна молода жінка, відьма, яка зживає всіх зі світу?! Хто мені повірить?

— Так, глухий кут... — замислилася Людмила. — Що ж нам робити? Нам слід своїми силами її здолати, нейтралізувати, чи що...

— Але ми повинні діяти швидко, — у розпачі сказав Володимир. — Я боюся за життя Сашка.

— Не переймайтеся, — несподівано спокійно і твердо мовив Олексій. — Немає питань, які не можна було б вирішити...

— Що ти задумав? — занепокоєно глянула на шефа Людмила. — Я гадаю, ми всі маємо діяти разом...

— Не турбуйся, — Олексій витер очі хусточкою і уважно подивився у вікно. — Ви будете в курсі всіх подій... Ідіть, працюйте. А я подзвоню моєму шкільному товаришеві, моєму тезкові...

Глава 19

Київ, 2 червня 2008 року

Зволікати далі було неможливо. Олексій, знаючи пунктуальність Оксани і те, що в понеділок її не буде на роботі, призначив їй термінову зустріч, посилаючись на нові, несподівані обставини щодо їхньої роботи. Таємничим голосом він повідомив, зателефонувавши на Оксанин мобільний телефон, що чекати до завтрашнього дня неможливо. Головним же в задумі Олексія були точні розрахунки в часі. Оксана мала чекати на нього у вказаному місці, майже перед кінотеатром "Київ", стоячи над проїжджою частиною вулиці. Тут рівно о шостій вечора Олексій мав її забрати у свою машину і повезти... Куди? Цього він Оксані не сказав, покликаючись на "секретність обставин". Трач радив дівчині їхати на зустріч на метро, аби не запізнитися: адже стояти біля кінотеатру автомобілям було заборонено. Він підібрав би дівчину "на ходу".

Пояснивши зранку деякі необхідні дії своєму водієві, Олексій ще раз перевірів снайперську гвинтівку: глушник, оптичний приціл, набой зі спеціально виготовленими срібними кулями, змащеними до того ж часником... Так усе було написано в чорній книзі... Парадокс, але в тій Оксаниній книзі й був указаний засіб знешкодження навченої відьми, тобто такої, яка не народилася ворогом роду людського, а набула лихих якостей від якоїсь іншої потвори. Чорна книга розкривала й деякі плани самої Оксани.

На берегах сторінок, дівчина, не дуже криючись, помічала засоби зведення зі світу людей, які воліла застосувати до Олексія, його колег.

Ба більше: вона хотіла б так змінити формулу "Амбросу", щоби препарат мав страшні, нехай і віддалені побічні дії на організм людини. Сама ж вона із якоюсь метою пила "еліксир молодості" в неймовірних кількостях і позначала дози випитого в книзі.

Олексій боявся того вирішального дня тільки за одну людину — за себе. Він відчував на собі страшний психологічний вплив Оксани. Часом ладен був робити все, що вона накаже, готовий виконувати всі її примхи. Сьогодні ж, другого червня, він мав пересилити себе, переступити через свої моральні принципи й знешкодити відьму...

Машина Олексія Каневського, яка їхала попереду "мерседеса" Трача, в крайньому правому ряду, якось криво подалася в бік тротуару і "заглухла". Каневський увімкнув аварійну сигналізацію, відкрив капот і почав робити вигляд, що копирсається в акумуляторних дротах. На Великій Васильківській одразу ж утворився затор, в якому зупинилася й машина Трача. Той швидко вийшов з "мерса", глянув довкола, чи не зустрінесться він, бува, раніше запланованого з Оксаною... Її, на щастя, ще не було. Годинник показував за десять шосту. Олексій підхопив згорток і подався на другий поверх кінотеатру, в туалет. Там він зайшов у крайню кабінку, відчинив вікно на вулицю, глянув униз... Оксана поки що не з'явилася. Олексій відчув, як його пройняло гарячою хвилею. А якщо вона не прийде? Чи був він переконливим у розмові?

Долаючи тремтіння рук, Олексій дістав деталі гвинтівки, почав збирати їх в одне страшне ціле... Нарешті все готово... На годиннику вісімнадцята рівно. Оксани немає. Подумки Олексій прокручував різні варіанти дій: перенесення зустрічі, втечу після пострілу, надійність алібі... Раптом він заспокоїв себе простою думкою: якщо Оксана не телефонує йому, то вона десь у дорозі. Якби вона не хотіла прийти, то подзвонила б... А якщо вона не прийде, не подзвонить, зникне? Як діяти?

Лихоманковий потік думок Олексія обірвала поява Оксани в умовленому місці. Олексій підняв гвинтівку, прицілився... І тут Оксана озирнулася направо, наліво... Побачила автомобіль Трача і не вагаючись

зробила крок до нього. Олексій вистрілив. Ледь чутний звук на тлі міського шуму...

Трач побачив, що поцілив у власне авто. Він, не вагаючись, вистрілив ще раз, і Оксана, сіпнувшись, упала біля задніх коліс "мерседеса". Олексій тільки й устиг побачити, як кров бризнула в дівчини з голови. Він вистрілив утретє, аби довершити страшну справу, але знову поцілив у власну машину.

Трач зрозумів, що слід тікати. Він, мов у сні, розібрав і заховав зброю, геть забувши про настанови одного кримінального "авторитета", який і розказав йому, як діяти під час замаху. Олексій швидко спустився сходами і вийшов на вулицю.

Машина Каневського вже рушила, і "корок" на дорозі потроху почав зникати. "Мерседес" Олексія теж трохи проїхав уперед. Трач наздогнав його, побачивши водночас, на свій подив, лише величезну криваву пляму на асфальті.

Тіла Оксани не було! Олексій, не знаючи, що й подумати, прожогом сів у машину і наказав переляканому шоферові якнайшвидше ушиватися з цього місця.

Уже в авто, коли вони виїхали на вільний від заторів бульвар Лесі Українки, Олексій, перебравши можливі версії зникнення Оксани, вирішив, що вона, тяжкопоранена, зуміла піти з місця події. То було дуже кепсько: Олексій не знав, де тепер Оксана, наскільки тяжко вона поранена і як діятиме проти нього. Від таких думок він укритися холодним потом. Обличчя перекошилося, і він, на превеликий подив і жах водія автівки, почав гірко плакати. Трохи згодом, уже під'їжджаючи додому, Олексій сміявся, мов навіжений. І шофер з полегшенням провів шефа, з яким незрозуміло що коїлося, до дверей помешкання.

* * *

Оксана, побачивши автомобіль Трача, зробила рішучий крок до сріблястого "мерса" з тонованим склом вікон. Зараз вона все скаже цьому крутію і нахабі Олексію, який не здатний навіть точно виконувати її накази. Вбивати його було ще рано, він мав знадобитися для справи зведення зі світу величезної кількості людей. Формулу "Амброса" змінено, скоро оновлений "еліксир", що ставав відтак небезпечним зіллям, мав надійти у продаж. І тоді... Тоді енергія померлих додасть Оксані ще більше сили і влади над людьми. А поки що вона пила незмінений препарат у величезній кількості. Їй треба було перевірити деякі аспекти його дії на незвичайному організмі, організмі відьми.

Оксана простягнула руку, аби відчинити задні дверцята "мерседеса" і... В цю мить вона відчула страшний біль, удар в голову. Непритомну дівчину кинуло на асфальт. Кров розтікалася довкола неї, але за кілька секунд вона розплющила очі, отямилася і, витираючи кров з обличчя, пішла між машин, які стояли в заторі, на протилежний бік вулиці. На неї дивилися приголомшені водії й перехожі. А Оксана, дійшовши до входу в пасаж на Великій Васильківській, раптом схаменулася. Чому вона пішла сюди? Адже треба було затримати Олексія, його авто! Цей замах, безумовно — справа його рук.

Дівчина озирнулася, але сріблястого мерседеса вже не було видно. "Корок" на дорозі зник і машини поволі, але рухалися.

Між тим Оксана, не побачивши автівки Олексія, поволі йшла до Шевченківського парку, аби посидіти там, подумати, як діяти далі. Вона була впевнена, що вдома на неї чекає засідка — з озброєними людьми, священиком, свяченою водою...

У парку вона вмилася водою з фонтана, викликавши здивовані й насторожені погляди досить численної публіки, яка прогулювалася вечірнім садом. Оксана відчувала, що з нею коїться щось незвичне. Її сіпало, корчило, і вона була змушена сісти на лавку, аби втриматися на ногах. Дівчина зауважила зневажливі погляди якихось молодих людей і неприховане зауваження щодо неї руської дівчини: "Бач, як плющить

стару бомжиху! Мабуть, коліс перебрала!". Вона — стара бомжиха?! Вона, — юна, вродлива, якій усе під силу?! Оксана хотіла сказати щось зле тій дівчині, проказати вголос закляття, після якого та юнка б за добу померла... Але замість дзвінкого підліткового голосу Оксана почула від себе старече шемрання. Вона тільки в цю мить звернула увагу на свої руки — в плямах пігменту, зморшках, із тонкими сизими венами — руки старої жінки.

Охоплена страшною здогадкою, Оксана кинулася до дівчини, яка, сидючи на парковій лавці, розглядала себе в люстерко. Відьма вихопила дзеркальце з її рук і глянула на своє відображення. Із люстерка на Оксану дивилася сива стара жінка, разюче схожа на її бабу Палажку.

Нажахана стара кинула дзеркальце і пошкандибала геть. Швидко йти вона не могла. Оксана дійшла до штучної водойми у формі Чорного моря посеред парку і ще раз глянула на своє відображення у воді. На неї дивилася потворна стара баба. Сумнівів не було — в Оксани стрімко розпочалося старіння організму. І чому це відбувалося, збагнути вона не могла.

Глава 20

Київ, 3 червня 2008 року

Ніч Оксана перебула в старому ботанічному саду. Вона таки боялася йти додому. Поблукавши зранку наступного дня садом і відчуючи, що сили її тануть, вона вирішила чомусь знову піти до кінотеатру "Київ" на Велику Васильківську. Там вона, звичайно, не побачила нічого такого, щоб могло чимось їй допомогти чи зарадити. Оксана вже ледь рухалася. Вона саме виходила з "Метрограду" до Рогнідинської вулиці, коли раптом упала й померла. Останнім маренням, яке промайнуло в її свідомості, було видиво їхнього з Андрієм весілля.

Глава 21

Київ, липень 2008 року

Олексій тривалий час хворів. У лікарні біля нього постійно була Людмила, а Володя й Сашко, який не так давно одужав, щодня приходили провідати друга.

Наприкінці місяця одна з поважних київських тижневих газет розповіла, і доволі плутано, про історію замаху на якусь зниклу безвісти дівчину і про підозрюваного в замаху підприємця Олексія Трача, який так і не став підсудним. Газета писала: "Психіатрична експертиза визнала Олексія Трача, підприємця, неієздатним, тобто таким, що не може за станом психічного здоров'я бути притягненим до кримінальної відповідальності. Водночас нашого кореспондента насторожує те, що Трач закрит частину свого бізнесу, пов'язану з виробництвом препарату "Амброс"".